U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. H.,** proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,** se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2017, č. j. 9 A 1/2017 – 12,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dne 27. 12. 2016 u Městského soudu v Praze „žalobu pro zmatečnost“, kterou napadal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 As 180/2016 – 54, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2016, č. j. 3 A 17/2016 – 30.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením uvedeným v záhlaví žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl, neboť žaloba pro zmatečnost proti usnesení městského soudu a rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci správního soudnictví není přípustná.

[3] Stěžovatel podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost. V kasační stížnosti namítl, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného usnesení městského soudu, neboť v této věci u městského soudu, který je „*tajným soudem*“ a „*nepříslušným úřadem*“, jednali nezákonní soudci. Usnesení městského soudu je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť městský soud se nevypořádal s žádnou ze stěžovatelových námitek a tvrzení tohoto soudu jsou pouze subjektivní a nemají oporu v provedeném dokazování. Pokud měl městský soud za to, že není příslušný k rozhodnutí ve věci, měl žalobu postoupit příslušnému úřadu. Stěžovatel dále uvedl, že v napadeném usnesení byl nesprávně poučen o možnosti podat opravný prostředek, neboť proti napadenému usnesení nelze podat kasační stížnost, nýbrž toliko odvolání. Napadené usnesení je podle

názoru stěžovatele diskriminační, neboť důvody pro zmatečnost mohou nastat nejen v civilním, ale rovněž i ve správním soudnictví. Stěžovatel též požádal, aby bylo v řízení o kasační stížnosti nařízeno jednání, neboť s projednáním věci bez nařízení jednání nesouhlasí.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná pro nedostatek podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s., a to z níže uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 As 351/2016, 1 As 5/2015, 1 As 245/2014, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 nebo z nedávné doby např. 5 As 65/2017, a desítky či již stovky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní" a jiné žaloby proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně bezúspěšné návrhy" ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami", čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh", v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42, „*z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení*." Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015 – 36: „*z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu*."

[6] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností proti usnesení, kterým městský soud odmítl jeho „žalobu pro zmatečnost" podanou proti usnesení městského soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 3 A 17/2016 – 30, a proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 As 180/2016 – 54. Usnesením č. j. 3 A 17/2016 – 30 nepřiznal městský soud stěžovateli osvobození od soudních poplatků v řízení, v němž se žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem Ministerstva spravedlnosti, který spatřoval ve způsobu vyřízení svého podnětu. Nejvyšší správní soud poté rozsudkem č. j. 9 As 180/2016 – 54 zamítl kasační stížnost stěžovatele proti uvedenému usnesení městského soudu jako nedůvodnou.

[7] V rekapitulaci procesní geneze nynější věci by jistě bylo možno pokračovat zejména popisem předmětu a průběhu řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu

pod sp. zn. 9 As 180/2016, následně i popisem předchozího řízení u městského soudu, avšak již z výše uvedeného je zcela očividné, že i toto řízení je výsledkem obstrukčního řetězení řízení o nejrůznějších podáních stěžovatele, které postrádá hlubšího smyslu a dává najevo stěžovatelův absolutní nedostatek jakékoli reflexe. Nejvyšší správní soud proto i nyní konstatuje, že stěžovatel svou kasační stížností pouze zneužívá práva na soudní ochranu.

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48. Zneužitím práva se dle tohoto rozsudku rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené.*“ Dále lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, kde se soud zákazem zneužití práva rovněž zabýval (srov. také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[9] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na tento soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojímání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná.

[10] Z výše uvedených důvodů a v souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené stěžovatelem advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, neboť takový postup by byl zcela neefektivní a řízení o kasační stížnosti by toliko bezdůvodně prodloužil. Nejvyšší správní soud s ohledem na argumentaci předestřenou výše kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu